

показалеца кжшей отъ питата да си отчупи. Току що сварилъ питата съ прѣсти отъ края да хване — всички като него сториха.

И докато всѣки само съ два прѣста се силѣше кжшей да отчупи — Богородичната пита се заиздига като вживѣна. Всѣки се напѣва по голѣмъ кжшей да си отчупи, че мало и голѣмо знаеше: по-голѣмъ кжшей — по-голѣмо щастие на човѣка предрича. А Хаджи Иванъ още повече се насила — по-високо да се вдигне питата. Защото отъ баща и майка знаеше: колкото високо се вдигне тая вечеръ питата — толкова високи ще класятъ нивята тая година.

Всѣка година Хаджи Иванъ пазѣше светия хубавъ обичай. А старата хаджийка по цѣла нощъ не мигваше презъ нощта предъ Бѣденъ вечеръ — Богородичната пита на време да втаса и предъ съпругъ да се не посрами.

